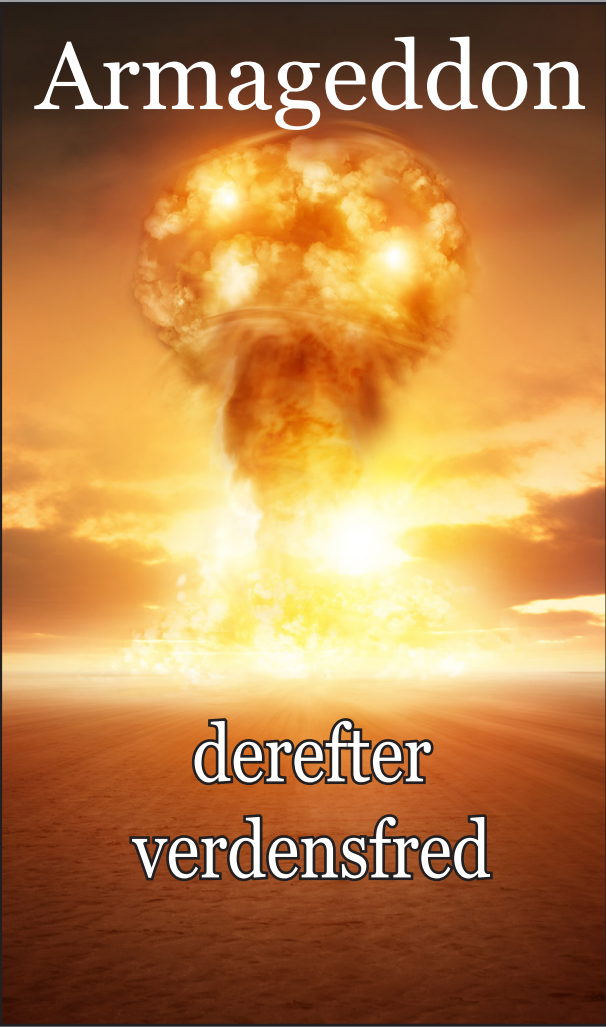

Armageddon

A large, intense nuclear mushroom cloud explosion dominates the center of the image. The cloud is a mix of bright yellow and orange, with a dark, billowing stem rising from a base of fire and smoke on the horizon. The background is a hazy, orange-tinted sky, and the foreground is a flat, dark desert landscape. The overall tone is apocalyptic and dramatic.

derefter
verdensfred

Armageddon og derefter verdensfred

Armageddon er blevet et almindeligt ord, efterhånden som problemer spredte deres uhyggelige forudelse over jorden. Det bruges, når der er konflikter mellem nationer og ideologier, især når der er uro i hele verden. Nyhedsmedierne har brugt det ofte, selvom det mange gange er tvivlsomt, om forfatteren virkelig kendte ordets oprindelse og baggrund. De fleste tænker på det som en stor kamp eller en mægtig kamp, hvor Gud er involveret – en kamp mellem det gode og det onde – en kamp, der skal afslutte alle kampe.

Armageddon er et bibelsk udtryk, der bruges i Bibelens sidste bog i forbindelse med "kampen på den store dag for den almægtige Gud" (Åbenbaringen 16:14). Åbenbaringen er en bog fuld af symboler, der skildrer en årelang kamp mellem sandhed og vildfarelse, retfærdighed og uretfærdighed, Kristus og

Antikrist. I denne skildring bruges på den ene side symboler som "dyr", "drage", "falske profeter", "Babylon", "skøge", "urene ånder", "frøer" osv. og på den anden side "Lammet", "bruden", "den hellige by" og andre. Armageddon er et andet af de symboler, der bruges i bogen, og det er forbundet med den store og sidste fase af en kamp, der afslutter den nuværende tidsalder, når Kristi rige sejrende opstår og etablerer universel og evig fred.

Ordet Armageddon er af hebraisk oprindelse og er geografisk og historisk forbundet med Megiddo-højen. Megiddo indtog en strategisk position i det gamle Hellige Land, da det kontrollerede en vigtig passage ind i bjerglandet. Megiddo var generelt set Israels store slagmark. Her besejrede Gideon og hans tre hundrede mænd midianitterne. Her blev også kong Saul besejret af filisterne.

Mange af symbolerne i Bibelen ligner dem, som verden kender. Bibelen bruger for eksempel dyr til at repræsentere kongeriger eller regeringer, og det samme gør verden. Og brugen af en slagmark til at formidle en

bestemt idé er også udbredt i verden. Når vi for eksempel siger, at en hær mødte sit "Waterloo", mener vi, at selvom den havde været sejrende i et stykke tid, led den til sidst et pludseligt og uventet nederlag. Det var Napoleons nederlag ved Waterloo, der gav denne særlige slagmark sin betydning.

Det samme gælder Armageddon. Det var Israels slagmark, og for at forstå dens symbolske betydning i profetierne er det nødvendigt at opdage det særlige kendetegn, der er forbundet med alle de slag, som det gamle Israel deltog i. Det er ikke det faktum, at de altid sejrede, for det gjorde de ikke. Nogle gange tillod Gud, at hans folk blev besejret. Det var fordi de havde syndet mod ham og havde brug for at blive disciplineret. Der var imidlertid et fremtrædende kendetegn ved alle Israels slag, som ikke var tilfældet, og aldrig har været tilfældet, for slag mellem andre nationer, nemlig at Gud greb ind i dem og styrede deres sejre og nederlag i overensstemmelse med sin egen store plan for tiderne.

Når vi tager dette faktum i betragtning, får ordet Armageddon en betydning, der er lige så

entydig som Waterloo, omend med en helt anden betydning. Det antyder en kamp, som Gud er meget interesseret i, og hvor han vil styre udfaldet – og sikre den endelige og herlige sejr for retfærdighedens kræfter. Desuden er det, som profetierne viser, den sidste store kamp i tidsaldrene, og den vil resultere i det endelige nederlag for alle Satans kræfter og dermed bane vejen for oprettelsen af Kristi rige. Derfor beskrives den som "kampen på den store dag for den almægtige Gud". - Åbenbaringen 16:14

"Den store dag"

Profetierne viser tydeligt, at "den store dag for den Almægtige Gud" er den periode, der markerer afslutningen på den nuværende tidsalder. Det er den tid, hvor denne "nuværende onde verden" (Galaterne 1:4) eller den sociale orden kommer til en ende. Den beskrives i Bibelen som "Hævndens dag" og som "de sidste dage". Den omtales også som "Herrens dag", fordi det er den tid, hvor Herren griber ind i verdens anliggender for at standse dens vanvittige og nedadgående kurs mod

synd og ødelæggelse og for at oprette sit længe lovede rige.

Denne "Herrens dag" er den tid, der henvises til i profetien, der siger: "Vent på mig, siger HERREN, indtil den dag, jeg rejser mig for at tage byttet, for jeg har besluttet at samle nationerne og forene kongerigerne for at udøse min vrede over dem, al min glødende harme, for hele jorden skal fortæres af min jalousis ild." - Zefanias 3:8

Denne "Hævndens Dag" over nationerne beskrives nærmere af profeten Esajas. Han skrev: "Herren vil gå frem som en mægtig mand, han vil vække jalousi som en kriger; han vil råbe, ja, brøle; han vil sejre over sine fjender. Jeg har længe holdt fred, jeg har været stille og holdt mig tilbage, men nu vil jeg råbe som en fødende kvinde, jeg vil ødelægge og fortære på én gang." - Jesaja 42:13,14

Ondskabens herredømme

Lige siden vores første forældre overtrådte Guds lov, har ondskaben været en dominerende faktor i menneskehedens

anliggender. Satan har været hersker over menneskets verden. Jesus omtalte ham som "denne verdens fyrste" (Johannes 12:31; 14:30). I det gamle Israels dage, da Gud herskede over sit udvalgte folk, kom andre nationer lejlighedsvis i kontakt med guddommelig autoritet og magt. Forskellige hedenske konger blev tvunget til at anerkende hans suverænitæt som følge af den mirakuløse måde, hvorpå han beskyttede og befriede sit folk. Men der er gået mange århundreder, siden verden har været vidne til sådanne manifestationer af Guds magt, med det resultat, at troen på ham og hans evne til at herske over menneskets anliggender næsten ikke eksisterer i nogen af verdens rådskamre.

Gud forklarer denne situation ved at sige, at han har afholdt sig fra at blande sig i verdens anliggender og har "holdt" sin fred. (Esajas 42:14) Hans folk er derimod blevet opmuntret til at vente på Herren, indtil den dag, hvor han ikke længere holder fred, indtil han ophører med at afstå fra at gribe ind i menneskers anliggender, i visshed om, at han da vil rejse sig mod byttet, og at hele jorden – denne nuværende onde verden – vil blive ødelagt af

"min jalousis ild". Det er i dette værk med at ødelægge det onde og de onde systemer, at Herren fremstiller sig selv som en mægtig mand, der går frem og vækker jalousi som en kriger, og det er dette, der fremskynder kampen på den store dag for den Almægtige Gud.

Mens Herren har tilladt Satan, den store modstander, at herske i hjerterne på de ulydige børn, har han aldrig ophørt med at være interesseret i sine menneskelige skabningers endelige velfærd. Faktisk har Gud gennem alle de tusinder af år, hvor han har afholdt sig fra at gribe ind i syndens og dødens herredømme, så at sige lagt grunden til en herlig dag for befrielse. Men hans plan for forløsning og genoprettelse er forløbet stille og ubemærket af verden. I Armageddon vil Gud åbenbare sig for hele menneskeheden, og alle nationers øjne vil blive åbnet for at se hans herlighed.

Det var den faldne Lucifer, personificeret i Første Mosebog som en slange og i Åbenbaringen 20:2 som "den gamle slange", der indførte synden i verden. Han bedragede moder Eva og fik gennem hende Adam til at

overtræde Guds lov. Dette påførte dem syndens straf, som er døden. Der begyndte menneskeheden at dø. Der blev egoisme motivet for næsten alle menneskelige bestræbelser, og ud af egoisme er der opstået fjendskab, had, kriminalitet og krige. I seks tusind år har den døende verden kæmpet videre, altid i håb om bedre tider, men på grund af egoisme har den aldrig nået sine ønskede mål.

Guds hånd

Gud elsker stadig sin menneskelige skabning, og i sit ord er der skitseret en oversigt over guddommelige bedrifter, som i sidste ende vil føre til den fuldstændige omvæltning af Satans herredømme og til ødelæggelsen af alle de forhadte elementer i Satans synd og død, som har plaget menneskeheden i så lang tid. Den måde, hvorpå Guds hånd har været med i menneskenes anliggender gennem tiderne, åbenbares os i høj grad gennem den strålende række af løfter, der er nedskrevet i hans ord til vores trøst og vejledning.

Selvom det for de uoplyste kan synes, at Guds løfter blot er ønsketænkning fra gamle ideologer, kan man alligevel i dem genkende mønsteret for Guds plan for menneskeheden. Når vi ser dette mønster og de vidunderlige forberedelser, som Herren har truffet for menneskehedens endelige befrielse fra syndens, sygdommens og dødens trældom, kan vi være sikre på, at der ikke er sket nogen fejl i den guddommelige plan – ingen tilfælde, hvor Herren har fejlet i gennemførelsen af sine store og kærlige planer.

Det første glimt af håb

I sin udtalelse til den "gamle slange" – Djævelen – giver Skaberen os det første tegn på, at han trods syndens indtog i verden ikke havde forladt sin menneskelige skabelse. Gud sagde til Satan, at "kvindens afkom" ville "knuse hans hoved" (1 Mos 3:15). Havde Gud senere ikke givet mere detaljerede oplysninger om sine hensigter med den menneskelige race gennem sine profeter, ville vi ikke kunne vide, hvad denne vage udtalelse til slangen virkelig betød. Men i lyset af profetierne bliver det klart, at kvindens afkoms knusning af

slangens hoved i virkeligheden er en symbolsk beskrivelse af det sataniske herredømmes fald på jorden og Kristi riges sejr.

I Åbenbaringen, kapitel 20, får vi en kort symbolsk beskrivelse af den metode, hvorved kvindens afkom skal knuse slangens hoved. Vi får at vide, at en engel kommer ned fra Gud ud af himlen og griber fat i den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og binder ham i tusind år. Denne mægtige engel er ingen anden end det lovede afkom – Kristus – og beretningen giver os en kort beskrivelse af oprettelsen af hans rige og hans tusindårige regering. Den viser også, at i løbet af disse tusind år opstår de døde og får mulighed for at leve evigt på den genoprettede jord.

Mange århundreder efter tragedien i Edens have viste Gud igen sin interesse for det døende menneskeslægt ved at give et løfte til sin trofaste tjener Abraham. Han sagde til denne Israels fader, at han havde til hensigt at velsigne alle jordens slægter. I dette løfte henviste Gud endnu en gang til et afkom, hvis fødsel ville blive styret af guddommelig forsyn.

Gud bekræftede dette løfte med en ed, og det udgjorde grundlaget for Israels håb om en kommende Messias.

Dette løfte blev gentaget i forskellige former af alle Guds hellige profeter. Om det lovede afkom skrev profeten Esajas: "Et barn er født til os, en søn er givet os, og regeringen skal være på hans skuldre, og hans navn skal være: Vidunderlig Rådgiver, Den mægtige Gud, Den evige Fader, Fredsfyrsten. Hans regering og fred skal ingen ende tage, på Davids trone og over hans rige, for at holde det i orden og grundfæste det med ret og retfærdighed fra nu af og til evig tid. Hærskarers Herres iver skal dette udføre." - Esajas 9:6,7

Det, der er bemærkelsesværdigt ved dette løfte om et kommende retfærdigt styre, er, at dets sejr over de onde kræfter er garanteret af guddommelig, mirakuløs kraft. Den nævnte Søn er Kristus, og profeten erklærer, at regeringen skal være på hans skuldre. Det betyder, at den guddommelige Kristus påtager sig ansvaret for at gennemføre Guds kærlige plan om at udrydde det onde fra jorden og ophøje retfærdigheden.

Hvor betryggende er det ikke! Det betyder, at Guds ubegrænsede evne, som gjorde ham i stand til at skabe milliarder af verdener, som skabte mennesket og gav det liv, som fortsætter med at give liv til alle levende væsener, vil drive Kristi angreb mod syndens og dødens kræfter, som udgør bolværket i Satans mægtige fæstning af uretfærdighed. Profeten erklærer: "Hærskarers Herres iver skal udføre dette!"

Frelseren er født

Denne profeti fra Esajas begyndte at gå i opfyldelse med Jesu fødsel. Han blev født som en gave af guddommelig kærlighed og som en sikkerhed for, at alle Guds vidtrækkende løfter om at velsigne verden til sin tid ville blive opfyldt. I overensstemmelse hermed er ordene i engelens profeti meget betydningsfulde, da han ved bekendtgørelsen af Jesu fødsel sagde: "Frygt ikke! ... For i dag er der født jer en frelser i Davids by, som er Kristus, Herren." - Lukas 2:10,11

I en alder af tredive begyndte Jesus sit virke – et virke, der var en konstant påmindelse om,

at han var kommet som en budbringer fra himlen for at opfylde Guds løfter om at oprette en verdensomspændende regering med fred og liv. Nogle af løfterne, der beskrev velsignelserne i det messianske rige, forudsagde, at blinde ville få synet tilbage, syge ville blive helbredt og døde ville opstå. Jesus brugte guddommelig kraft til at gøre disse ting og beviste dermed, at han virkelig var det lovede afkom, og at den Gud, der havde givet disse vidunderlige løfter, var i stand til at opfylde dem.

Jesu jordiske tjeneste var meget kort og varede kun tre og et halvt år. Han var den forudsagte konge af konger, men alligevel fik nogle af hans fjender lov til at korsfæste ham. (Åbenbaringen 19:16) Hvilken mærkelig vending må dette have været i tankerne hos dem, der havde accepteret ham som den lovede Messias, den, der skulle regere "fra hav til hav og fra floden til jordens ende". - Salme 72:8

Endnu mere mærkelig var uden tvivl Mesterens kærlighedsfilosofi, som han praktiserede så strengt, at han nægtede at yde

nogen som helst modstand mod dem, der greb og dræbte ham. Alle store herskere i fortiden og nutiden har opnået og bevaret deres magt ved at kæmpe mod alle modstandere. Men Jesus forsøgte ikke at forsvare sig selv, og han tillod heller ikke sine disciple at gøre det. Hans jaloux fjender lod deres vrede ramme hans forsvarsløse hoved, og han blev lagt i graven.

Guds plan var ikke slået fejl! Apostlen Paulus fortæller os, at kærligheden aldrig svigter. (1 Korinther 13:8) Jesus gav villigt sit liv som verdens Frelser og elskede selv sine fjender. (Johannes 3:16) Selvom Satan måske troede, at han havde forpurret den guddommelige plan om, at Jesus skulle være jordens konge, havde han blot bidraget til at virkeliggøre et nødvendigt element i denne plan, nemlig ofringen af mennesket, Kristus Jesus, som en "løsepenge for alle". - 1 Timoteus 2:6

De velsignelser, som Gud havde lovet, skulle være af varig karakter. Den fred, som Messias' rige skulle bringe menneskeheden, skulle være en varig fred, som de, der var forløst fra syndens forbandelse, ville få mulighed for at nyde i al evighed. Der var ingen

måde at garantere sådanne permanente og vidtrækkende velsignelser for menneskeheden undtagen ved Jesu død som verdens Forløser og Frelser. Han døde, for at hans undersåtter kunne leve, og for at alle, der er døde, kunne få mulighed for at blive genoplivet.

Menneskeheden lider stadig

Næsten tyve århundreder er gået siden den begivenhedsrige tid, da Jesus døde for verdens synder og blev oprejst fra de døde ved guddommelig kraft, men han er stadig ikke anerkendt som jordens konge; og den store fjende, Døden, som han døde for at ødelægge, holder stadig det syndforbandede menneskeslægt i sit skadelige greb. Mens profetierne skildrer Jesus som Fredsfyrsten, har krig fortsat ødelagt lykken for hver efterfølgende generation siden hans tid, ligesom det var tilfældet før han kom. Jesus kom for at give liv, men de mennesker, for hvem han gav sit liv, dør stadig. Jesus lærte og eksemplificerede kærlighedens vej og påpegede dens fordele i forhold til egoisme – men egoismen hersker stadig i verden. Hvorfor?

Det Hellige Ord afslører årsagen til denne tilsyneladende forsinkelse. Det viser, at i løbet af disse tyve århundreder, der har været præget af tilsyneladende fiasko, er Guds plan om at befri menneskeheden gået støt fremad. Hans plan for den nuværende tidsalder har været at udvælge et folk blandt menneskeheden, som skal være forbundet med Kristus i udøvelsen af hans riges autoritet. Skrifterne taler meget om dette og skitserer de betingelser, under hvilke de kan håbe at leve og regere med Kristus. Kort sagt er de kaldet til at vandre på hans kærligheds vej, at give deres liv, som han ofrede sit, at bevise deres trofasthed over for Gud, sandheden og retfærdigheden ved at være "trofaste indtil døden". - Åbenbaringen 2:10

Disse menneskers oplevelser med ofre og lidelser forbereder dem til deres fremtidige regering med Kristus. I Guds forsyn vil deres del i den guddommelige plan bidrage til den evige velsignelse for alle jordens familier. I tyve århundreder, ubemærket og ukendt af verden, har disse trofaste tilhængere af Mesteren fortsat med at styrke brohovedet for retfærdighed og kærlighed, hvorfra alle

dødens fanger i sidste ende vil blive befriet. Forud for denne befrielse af hele menneskeheden oprejses den trofaste klasse fra de døde i den første opstandelse for at leve og regere med Kristus. Derefter vil hele menneskeheden under Kristi ledelse vækkes fra dødens søvn og få mulighed for at leve på jorden for evigt.

Tidens ende

Denne tidsalder i Guds plan, som er afsat til udvælgelse og oplæring af dem, der skal regere med Kristus i tusindårsriget, er næsten afsluttet. Vi lever faktisk i selve slutningen af tidsalderen; derfor er det nu, vi bør forvente at se og faktisk se Guds hånd manifestere sig klart og direkte i menneskenes anliggender. Profetierne i Guds ord skitserer begivenhederne i den nuværende tid og afslører, at det er dem, der umiddelbart skal gå forud for oprettelsen af Kristi rige.

Den række af ulykkelige begivenheder, der begyndte i 1914, og som har væltet konger fra deres troner, udryddet statsreligioner og ødelagt utallige millioner af mennesker gennem krig,

hungersnød og pest, er alle beskrevet i det hellige ord og vidner alle om den uundgåelige kendsgerning, at Gud ikke længere afholder sig fra at gribe ind i menneskenes anliggender, at dagen for hans hævn over synden og de syndige institutioner er nær.

Det er betryggende at indse, at det endelige udfald af den nuværende nød blandt nationerne ikke ligger i hænderne på egoistiske, jordiske herskere, men at morgendagens verden skal styres af Kristi rige. Det er også glædeligt at indse, at nationerne i de næste tusind år ikke skal være tyrannisk underlagt totalitarismens åg eller korrupte former for demokratiske regeringer.

Den retmæssige konge

Som vi allerede har set, regerede Gud i en periode over sit gamle folk Israel. I Skriften siges det om forskellige konger af Israel, at de sad "på HERRENS trone" (1 Krønikebog 29:23). Men denne ordning ophørte med den sidste jødiske kong Zedekias' afsættelse. Profeten Ezekiel forklarer, at dette skulle være "indtil den kommer, som har ret til det". (Ezekiel

21:27) Dette er en henvisning til Kristus, og den klare implikation er, at Gud ikke igen ville være repræsenteret i noget jordisk styre, før tiden var inde til, at Kristi rige blev oprettet.

Den sidste jødiske konges fald fandt sted i 606 f.Kr., og der begyndte en lang periode, hvor Herren tillod ikke-jødiske kongeriger at holde verdens sociale struktur sammen. Denne periode beskrives i en profeti af Jesus som "hedningernes tider". I denne profeti forklarede Jesus, at "Jerusalem" - et symbol på det jødiske folk og dets samfundsform - ville blive "trampede ned" af hedningerne, indtil "hedningernes tider er fuldbragt". - Lukas 21:24

Der er skriftlige beviser for, at hedningernes tider er en periode på 2520 år. Babylon var den første af de hedenske magter, der udøvede myndighed inden for denne periode. Omkring den tid, hvor det begyndte, lod Herren Nebukadnezar drømme, at han så et menneskelignende billede, som Daniel fortolkede som et symbol på den guddommelige magt, som først ville blive

udøvet af Babylon og derefter af Medo-Persien, Grækenland og Rom.

I dette profetiske billede repræsenteres Rom af benene af jern, og det splittede romerske imperium, som det så ud i de forskellige stater i Europa lige før 1914, blev repræsenteret af billedets tæer. I synet ses en sten slå billedet på fødderne, så det falder og knuses til pulver. Daniel forklarer, at denne sten repræsenterer Guds rige, et rige, der i sidste ende skal fylde hele jorden.

De 2520 år, som hedningernes tid varede, skulle slutte i 1914. Da denne profetiske periode vedrørte både jøder og hedninger som nationer, burde begivenhederne siden da have været tegn på en ændring i begge parter status – og det er også tilfældet. De sidste rester af det gamle Romerrige bliver ødelagt – knust til pulver – mens jøderne som folk har besiddelse af store dele af Palæstina, og en ny stat Israel blev oprettet i 1948. Vi befinder os stadig i den knusende periode, men der er allerede sket nok til at retfærdiggøre overbevisningen om, at vores nuværende Herres usynlige kræfter allerede udøver en

enorm indflydelse på ødelæggelsen af Satans sociale orden som forberedelse til etableringen af Kristi rige på jorden og velsignelsen af hele menneskeheden med fred og liv.

Set fra dette synspunkt udgør udbruddet af Første Verdenskrig i 1914 et væsentligt bevis på, at Jesus Kristus, som Jehovas general, underkaster nationerne, inden han modtager dem fra Faderen som sin "arv". (Salme 2:8) Det, vi ser ske, er en opfyldelse af den første del af Zefanias 3:8. Der tales om Herren, eller Jehova, der rejser sig som vidne – for at dømme jordens samfund – og han siger: "Min beslutning er at samle nationerne, at samle kongerigerne, at udøse min vrede over dem, al min harme." Mange forfattere af verdslig historie henviser til Første Verdenskrig som begyndelsen på alle de problemer, der har omgivet menneskeheden siden da, og Anden Verdenskrig som en genoptagelse af fjendtlighederne, der var ophørt i en kort periode. Alt dette og mere skal finde sted på Herrens vrede dag, på den "store dag for den Almægtige Gud" (Åbenbaringen 16:14), og som følge heraf er hele civilisationens struktur blevet svækket.

Hver fase af "de sidste dages" trængsel over nationerne har at gøre med omvæltningen af Satans herredømme. Bemærk for eksempel profetien i Esajas 13:4-6. "Der lyder en larm fra bjergene, som fra et stort folk, en tumultagtig larm fra nationernes riger, der er samlet: HERREN, hærskares Gud, samler sin hær til strid. De kommer fra et fjernt land, fra himmelens ende, ja, HERREN og hans vrede våben, for at ødelægge hele landet. Hyl, for HERRENS [Jehovas] dag er nær, den kommer som en ødelæggelse fra den Almægtige."

Apostlen Paulus siger i sin beskrivelse af Herrens dag, at "pludselig ødelæggelse" skal komme "som veer over en fødende kvinde". (1 Thessalonikerbrev 5:1-3) Veer kommer, som vi ved, i spasmer med perioder af relativ lindring mellem smerterne. Dette har været mønstret siden slutningen af hedningernes tid i 1914. Paulus forudsagde, at disse spasmer ville være forbundet med råb om "fred og sikkerhed", og også denne profeti har vist sig at være meget præcis.

Før første verdenskrig blev der gjort enorme anstrengelser for at skabe varig verdensfred.

1913 var et internationalt fredsår. Så kom den første krampe af ødelæggende uroligheder. Efter krigen var der yderligere råb om fred og sikkerhed. Så kom den anden globale kamp, efterfulgt af yderligere råb om "Fred, fred!" Opløsningen fortsætter og vil fortsætte, indtil guddommelig indgriben manifesterer sig og bringer ægte fred til en urolig og døende verden.

Mens Gud kæmpede for sit folk på det gamle slagfelt ved Megiddo og gav dem sejren, da deres lydighed fortjente det, var hans strategi ikke altid den samme. I tilfældet med Gideons sejr over midianitterne resulterede Herrens strategi i, at Israels fjender ødelagde hinanden. Ved andre lejligheder blev der brugt mirakuløse kræfter. Sådan er det også i den store kamp, hvor verdens riger bliver sat til side som forberedelse til oprettelsen af Kristi rige. En profeti erklærer, at "hver mands sværd skal være mod sin bror" (Ezekiel 38:21). Verdens riger har i deres kamp mod hinanden allerede forårsaget frygtelig ødelæggelse af civilisationens fæstninger, og enden er endnu ikke kommet.

Mange nationer har forenet sig i forskellige bestræbelser på at redde verden fra yderligere ødelæggelse, men som profetierne forudsagde, har disse foreninger ikke nået deres mål. Esajas skrev: "Foren jer, I folk, og I skal blive knust." (Esajas 8:9,10) En anden profeti om denne samling af nationerne findes i Joel 3:1,2. Her er denne forening af nationerne tidsmæssigt forbundet med Israels genforening med deres lovede land. Det indikerer, at der vil være stridigheder om landet, og at Herren da vil tale for sit folk og modsætte sig dem, der forsøger at berøve dem deres retmæssige arv.

Yderligere detaljer om disse særlige begivenheder findes i profetien i Ezekiel, kapitel 38 og 39. Kort sagt afslører disse profetier, at Israel i sidste ende vil genvinde Palæstina og bo der i en vis fred og sikkerhed, når der fra "nord" kommer angribende nationer for at "tage bytte". Studerende af profetier forventer, at nationerne nord for Israel vil være involveret i dette sidste angreb, og at der vil blive gjort forsøg på at ødelægge Israel og besætte det militært strategiske Hellige Land.

Det er på dette tidspunkt, at Herren åbenlyst viser sin indgriben. Profetien i Ezekiel 38:22 siger, at Herren da vil føre sag mod Israels fjender "med pest og blod; og jeg vil lade det regne over ham og hans hære og over det store folk, der er med ham, en oversvømmende regn og store haglsten, ild og svovl." Vi ved måske ikke, hvor bogstaveligt dette vil blive opfyldt, men det er sikkert, at denne profeti beskriver det store højdepunkt i Armageddon – den store kamp, hvor Gud vil bruge sin magt til at besejre retfærdighedens fjender og få det guddommelige rige til at fungere til velsignelse for alle jordens familier.

Vi ved, at dette er sandt, for profetien afslører, at som følge af guddommelig indgriben vil alle nationer – inklusive Israel, som Herren derefter frelser – ved hans mirakuløse indgriben få deres øjne åbnet for at se hans herlighed. Da vil alle nationer vide, at der er en Gud i himlen, som gennem sin guddommelige Kristus hersker blandt menneskene.

Et rent budskab

I Åbenbaringen 16:13,14 fortælles der om "tre urene ånder", der vil udøve en mægtig indflydelse på at samle nationerne til kampen på den store dag for den Almægtige Gud. Den rene eller hellige ånd i Bibelen er sandhedens ånd, som den kommer til udtryk i Kristi evangelium. Dens kendetegn er kærlighed, glæde, fred, barmhjertighed, tålmodighed osv. De profetiske urene ånder er derfor åbenbart uhellige kræfter på jorden, hvis befalende propaganda påvirker nationerne til at samles og får dem til at føre krig mod hinanden til døden.

Efter Armageddon, når Herren har "fortæret" hele verden med "ilden" fra sin "jalousi" og dermed ødelagt alle de forskellige systemer af uretfærdighed, vil han "give folket et rent sprog" eller budskab. Dette budskab, siger profeten, vil føre til, at alle vil "påkalde Herrens navn for at tjene ham med ét sind". - Zefanias 3:8,9

Dette vil være en af de måder, hvorpå kærlighed under Kristi regering vil erstatte

egoisme som drivkraft i menneskelige anliggender. Og under dette retfærdige riges styre vil hele menneskeheden finde tilfredshed og glæde. Ja, selv de døde skal oprejses, for at også de kan nyde de livgivende velsignelser, som ingen erobrere nogensinde har været i stand til at give sine undersåtter. Kristus kan og vil give dem mulighed for at nyde evigt liv i fred og lykke.

Det er gennem vores sikkerhed i Guds evne og hensigt til at genoprette alle, der mister livet i Harmagedon, at vi er i stand til at se Guds kærlighed og retfærdighed i den metode, hans visdom har valgt til at vælte Satans herredømme over menneskene. De, der mister livet i denne store kamp, vil fra Guds synspunkt blot være i søvn. Hans magt vil vække dem om morgenen på den nye dag. De vil få mulighed for at se det endelige resultat af den store kamp, de har gennemgået, og uden tvivl vil de fleste af dem med glæde aflægge troskabsed til Kongernes Konge og Herrernes Herre, som da vil være den anerkendte hersker over hele jorden. - Åbenbaringen 19:16; Salme 72:1-4

Erfaringerne med synd og død gennem tiderne har været prøvelser, og det gælder især nu, hvor der på grund af menneskers egoisme er "nød og forvirring blandt alle nationer" (Lukas 21:25). De erfaringer, der kan drages heraf, vil være af uvurderlig værdi, især fordi de i høj grad vil øge værdsættelsen af den velsignelse, som livet vil være for menneskene under Kristi tusindårige regering.

Gennem denne erfaring vil hele menneskeheden lære de frygtelige følger af at overtræde Guds lov. I modsætning hertil vil de, når rigets velsignelser udgydes over dem, lære om Guds godhed, og deres hjertelige reaktion vil være: "Se, dette er vores Gud, som vi har ventet på ... vi vil glæde os og juble over hans frelse." - Esajas 25:6-9

I tusind år vil dette rige regere. Dets indflydelse af glæde, fred, kærlighed og liv vil brede sig til alle verdenshjørner. Dets helbredende kraft vil tømme alle hospitalssenge. Dets livgivende energi vil nå ned i alle grave. Alle blinde øjne vil blive åbnet, og alle døve ører vil blive åbnet. - Jesaja 35

Satan vil ikke længere have lov til at bedrage eller vildlede menneskene. Hans hersken med egoisme og had vil ikke længere få lov til at ødelægge fred og lykke for mennesker og nationer. Som et resultat af det oplysningsprogram, der gennemføres i Kristi rige, vil verden lære fordelene ved kærlighed og barmhjertighed frem for egoisme og had. I stedet for at sikre sig alt, hvad de kan, vil menneskene lære, at den virkelige hemmelighed bag dyb og varig glæde ligger i at gøre alt, hvad de kan for andre.

Guds løfte til Abraham om at velsigne alle jordens slægter gennem hans afkom vil da blive opfyldt. Som vi har set, vil Kristus og hans kirke i rigets himmelske fase være dette lovede afkom, og de vil da være kanalen for livgivende velsignelser til hele det genoprettede menneskeslægt. - Galaterne 3:29

Alle jordens familier, der levede i Abrahams tid og før, er nu døde. Alle jordens familier, der har levet siden da, er nu døde eller døende. Det stadigt stigende antal dødsfald i en verden, der er blevet gal af egoisme, gør os med stadig større kraft klar over det store behov for

guddommelig indgriben, og vi kan glæde os over, at dette er nær. Det faktum, at alle dem, som Gud har lovet at velsigne, enten er døde eller døende, ophæver på ingen måde hans løfter, for vi er sikre på, at hans magt kan og vil genoprette livet: for alle, der er i deres grave, skal høre Menneskesønnens røst og komme frem. - Johannes 5:28,29

Er dette blot ønsketænkning? Nej, det er sandelig, hvad Gud og universets skaber har lovet! Det er det, der vil åbenbare for menneskehedens masser, at de ikke blev skabt blot for at lide og dø. Det vil vise, at Gud, hvis mægtige kraft og visdom åbenbares i alle skabte ting, elskede dem og har brugt sin kraft til at sikre den sejrende fuldendelse af sit formål med deres skabelse.

Ved afslutningen af Kristi tusindårige regering vil Satan – ophavsmanden til alt ondt – blive tilintetgjort. De, der bevidst fortsætter med at tjene ham, vil også blive tilintetgjort i "den anden død". Mens utallige milliarder døde som følge af Satans uretmæssige herredømme over menneskeheden, vil han

selv være på listen over de faldne som følge af Kristi regering. – Åbenbaringen 20:10,14

Og ikke kun Satan, men alle de onde kræfter, der udgør hans bagage af bedrageriske og ondsindede metoder, som han har brugt til at bedrage og slavebinde det faldne menneskeslægt, vil blive besejret. Sygdom, smerte og sorg vil blive tilintetgjort. Og selve døden vil dø. - Åbenbaringen 21:4

Alt dette skyldes, at guddommelig indgriben vil vælte Satans herredømme, "den gamle slange", som forledte vores første forældre til at overtræde Guds lov og påførte sig selv og deres afkom dødsstraffen. En af de smukke symboler, som Åbenbaringsbogen giver os for at illustrere guddommelig indgriben for at redde menneskeheden fra døden, er den "hellige by", der kommer ned fra Gud ud af himlen. - Åbenbaringen 21:2

I Bibelen repræsenterer en by en regering, og den hellige by er en retfærdig regering. Men den er ikke af menneskelig oprindelse. Den er ikke en menneskeskabt regering. Den udgår fra Gud, fra himlen, og er etableret på jorden.

Tidligere i Åbenbaringsbogen henledes opmærksomheden på en meget uhellig by kaldet "Babylon". I en periode herskede den over jordens konger.

Forbundet med denne "skøgeby" er et symbolsk "dyr" - et andet symbol på uhellig herskermagt. Der er en kamp mellem dyret og lammet - Kristus. Dyret bliver sammen med den uhellige by Babylon ødelagt.

Dermed er vejen banet for den hellige by, hvor Lammet sammen med sin brud hersker over nationerne. Dette nye herredømme vil betyde, at Gud virkelig er repræsenteret på jorden. For at forklare dette punkt siger Åbenbareren: "Jeg hørte en stor røst fra himlen sige: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud." - Åbenbaringen 21:3

Da Gud på grund af synden trak sin nåde tilbage fra menneskeheden, begyndte mennesker at dø. David skrev: „I hans nåde er livet.“ (Salme 30:5) Når Gud igen „bor“ blandt menneskene, når hans nåde åbenbares for

dem gennem Kristi rige, den hellige by, vil et af de velsignede resultater være dødens tilintetgørelse. Paulus skrev, at Kristus vil regere, indtil alle fjender er lagt under hans fødder, og at den sidste fjende, der skal tilintetgøres, er døden. (1 Korinther 15:25,26) Den samme velsignede tanke fremhæves af åbenbareren. Han forklarer resultaterne af Guds genvundne nåde over for menneskene, som kommer til udtryk i den hellige bys overtagelse af kontrollen over menneskenes anliggender, og skriver: "Gud skal tørre alle tårer af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller skal der være sorg eller gråd eller smerte, for det, der før var, er forbi. Og den, der sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alle ting nye. Og han sagde til mig: Skriv, for disse ord er sande og trofaste." - Åbenbaringen 21:4,5

Pris Gud for denne forsikring om retfærdighedens endelige sejr over synd og død! Når vi indser, at det rige, der vil manifestere Kristi sejr, er så nær, behøver vi ikke være forfærdet over tanken om den verdensomspændende kamp i Armageddon, der vil medføre, at de sidste rester af Satans

herredømme bliver væltet. Vi ved, at dette er nødvendigt, for at menneskene kan få en fuld og uhindret mulighed for at acceptere Kristi herredømme. Vi bør virkelig nu bede med større inderlighed end nogensinde før: "Komme dit rige. Ske din vilje på jorden, som i himlen." - Matthæus 6:10